

og, til at lægge og følge en linje for universitetets udvikling. Under hensyn til, at rektorhvervet vil afskære dets indehaver fra større, videnskabelig virksomhed, foreslås det, at genvalg, som i øvrigt bør kunne ske uden begrænsninger, kun skal ske for 3 år ad gangen.

Da rektor vil være afskåret fra at beskæftige sig med undervisning og forskning i større omfang, foreslås det, at der skal kunne udnævnes yderligere en professor i hans fag gennem besættelse af et af de professorater, som indgår i institutionens pulje af ikke-fagbestemte professorater.

6. Studienævn og undervisningsudvalg.

Det foreslås, at der oprettes studienævn eller undervisningsudvalg sammensat af lærere og studerende. Disse nævn eller udvalg skal beskæftige sig med de enkelte studieretninger, og der kan være flere nævn eller udvalg under et fagråd eller et nævn eller udvalg fælles for flere fagråd.

Nævnene og udvalgene skal være rådgivende i studie- og eksamensspørgsmål over for rektor og de kollegiale organer, og fagrådene skal også kunne delegerede besluttende myndighed til dem.

7. Administrationen.

Udvalget går ind for, at der sker en styrkelse af de enkelte institutioners administration, således at de videnskabelige medarbejdere i videst muligt omfang kan hellige sig undervisnings- og forskningsopgaver.

I spidsen for administrationen skal stå en administrativt uddannet embedsmand, som skal lede og koordinere administrationens enkelte grene på rektors vegne.

Administrationens opgaver kan deles op i følgende fire hovedgrupper:

1. Akademiske anliggender omfattende studie- og eksamensadministration, stipendiesager, studievejledning og rådgivning samt sekretariatsforretninger for de kollegiale organer.
2. Økonomiske anliggender omfattende bevillings- og budgetsager, personalesager og kasse- og regnskabsvæsen.
3. Tekniske anliggender omfattende drift og vedligeholdelse af bygninger og tekniske anlæg.
4. Planlægning.

Disse fire hovedgrupper motiverer ved de større institutioner oprettelsen af særskilte kontorer eller sektioner under administrationschefen.

8. Aarhus universitets status.

Aarhus universitet blev oprettet som en privat

institution i 1928, men efterhånden er statens bidrag vokset, og i dag dækker staten driftsudgifterne 100 procent, ligesom universitetets byggevirksomhed finansieres 100 procent ved rente- og afdragsfrie statslån.

Personalet ved Aarhus universitet er principielt ansat på samme vilkår som personalet ved statens højere uddannelsesinstitutioner. Da der således ikke er noget reelt grundlag for at bevare Aarhus universitets status som privat selvejende institution, foreslår udvalget derfor, at det nu gøres til et statsuniversitet.

d. Mindretalssynspunkter.

Det var ikke et enigt udvalg, der stod bag den egentlige betænkningens forslag, og der foreligger en række, tildels modgående mindretalsudtalelser.

Repræsentanterne for Forbundet af lærere ved de højere læreanstalter, Akademikernes Samarbejdsudvalg og Danske Studerendes Fællesråd vendte sig skarpt mod flertallets forslag om, at professorerne også i fremtiden skulle have det endelige ansvar for undervisning og forskning inden for deres fagområde. Man fandt det beklageligt, at en nyansat professor, der var valgt alene på grund af sine videnskabelige kvalifikationer, fik pålagt administrative og undervisningsplanlæggende funktioner i et sådant omfang, at han blev hæmmet i udnyttelsen af de forskningsevner, der var begrundelsen for hans udnævnelse. Endnu mere uheldigt fandt disse medlemmer det, at professoren gennem hele sin funktionstid — ofte en periode på 20-35 år — fik eneansvaret for hele sit fagområdes trivsel og videreudvikling. Rektor for Københavns universitet tilsluttede sig disse betragtninger.

Repræsentanten for Akademikernes Samarbejdsudvalg foreslog således, at også lektorer skulle være fødte medlemmer af institutrådene, samt at fagrådene skulle bestå af repræsentanter for samtlige under rådet hørende institutter, valgt af og blandt de enkelte institutters samlede institutråd. Endnu videre gik repræsentanterne for Forbundet af lærere ved de højere læreanstalter og Danske Studerendes Fællesråd, som foreslog, at alle valg til kollegiale organer skulle ske ved lige og almindelig valgret blandt alle videnskabelige medarbejdere. På den anden side fandt andre medlemmer af udvalget, at professorernes hovedindflydelse burde sikres bedre end sket ved flertalsforslaget, og at antallet af andre lærere i de kollegiale organer kun skulle udgøre halvdelen af professorernes antal. Et mindretal bestående af 4 rektorer og 1 administrator gik således ind for, at kun de til instituttet knyttede professorer skulle vælge institutbestyreren.